

Napolnite ušesa s srebrom
 Oblepite noge z mavcem
 Pripovedujte mi laži o Vietnamu.

Nekje gori, upam da nič razen mojih možganov.
 Saj ne mečejo bomb, le marjetice in sladkorčke
 Natlačite mi torej nos s česnom
 Obložite oči z maslom
 Napolnite ušesa s srebrom
 Oblepite noge z mavcem
 Pripovedujte mi laži o Vietnamu.

Ti, v času zločina, kje si bil?
 Pri spomeniku mrtvih sem blato pil
 Priklenite mi torej jezik z viskijem
 Natlačite nos s česnom
 Obložite oči z maslom
 Napolnite ušesa s srebrom
 Oblepite noge z mavcem
 Pripovedujte mi laži o Vietnamu.

Vpregli ste bombnike, vest ste ugasnili.
 Človeka ste izkrivili, sprevgli in zvili
 Drgnite mi torej kožo z ženskami
 Priklenite mi jezik z viskijem
 Natlačite nos s česnom
 Obložite oči z maslom
 Napolnite ušesa s srebrom
 Oblepite noge z mavcem
 Pripovedujte mi laži o Vietnamu.

Prevedel Evald Flisar

GÖRAN SONNEVI, Švedska

V zvezi z vašo prošnjo vam pošiljam zvezek pesmi (v angleškem prevodu) *Görana Sonnevi*, mladega pesnika, ki je zaslovel na švedskem v zadnjih nekaj letih. Pozornost javnosti je zlasti zbudila njegova pesem z naslovom *O vojni v Vietnamu*, ki se je v tisku prvokrat pojavila leta 1965. V pesmi niza avtor kratke zapise o vojni, ki jo vojujejo ZDA, in jih vzporeja z vsakodnevnim življenjem na švedskem, z življenjem sebe samega. Pesem je povzročila ostre debate po vsej Švedski. Konflikti pesnikove zavesti in njegov odnos do brutalne resničnosti, to sta komponenti Sonnevijevega pisanja, ki ga uvrščata med zastopnike nove literarne struje na švedskem, struje, za katero je značilna politična, angažirana poezija.

* Göran Sonnevi je bil rojen leta 1939 v obalnem mestu Halmstad, kjer je tudi odrasel. Študiral je v univerzitem mestu Lund, katerega pred-

mestje služi za ozadje pesmi *O vojni v Vietnamu*. Zdaj živi v Jakobsbergu, predmestju Stockholma. Objavil je štiri pesniške zbirke. Pesem, ki vam jo svetujemo za vašo anketo, je v knjižni izdaji izšla leta 1968 v knjižnici *O vojni*, ki je ena od številnih dvojezičnih izdaj ameriške založbe Third Coast Press.

Birgit de Radwan

O VOJNI V VIETNAMU

Göran Sonnevi

Za televizorjem se je luč
onkraj oken spremenila. Tema
je postajala siva in drevesa so izstopala
vsa črna v čisti sivi luči
novega snega. Zjutraj
je bilo že vse zasneženo. Stopil bom
ven, da odkidam pot v sredino meteža.
Poslušam radio, ki pravi, da so ZDA
izdale bel papir
v zadevi vietnamske vojne,
v njem obtožujejo Severni Vietnam
agresije. Sinoči smo
na televiziji
gledali film, ki so ga posneli
pripadniki Vietkonga; lahko smo slišali
zamolklo brnenje
helikopterskih propelerjev,
kot so ga slišali tisti na tleh,
tisti, napadeni. V nekem drugem filmu,
videli smo ga pred nekaj tedni,
smo poslušali besede ameriških pilotov s helikopterjev,
ko jih je intervjuvala TV družba CBS. Eden izmed njih
je pripovedoval o vrhunskem dosežku,
ko mu je končno uspelo ustreliti
nekega Vietkongovca: pri tem ga je
odbojna moč raket vrgla
deset čevljev visoko. Mislim,
da bo danes še kar snežilo,
pravi moj sosed, črno oblečen,
ko odhaja na delo. Mož je
balzamer in nočni strežnik
v norišnici. Predel, v katerem živim — Lund
in predmestja, sonce vzhaja in
sveti z žgočim hladom na razprostrte liste.
Mrtveci so številke, ki počivajo, se vrtinčijo
kakor sneg v vetru preko polj. Statistike pravijo,